

دانشگاه علوم پزشکی تهران
دانشکده پرستاری و مامایی
پایان نامه برای دریافت درجه کارشناسی ارشد

عنوان:

بررسی تاثیر مداخله حمایتی هنگام انتقال برنامه ریزی نشده بیمار از بخش‌های
عمومی به بخش‌های مراقبت ویژه بر اضطراب و میزان تاب آوری عضو خانواده

نگارنده:

عاطفه اسدی

استاد راهنما:

دکتر معصومه ذاکری مقدم

اساتید مشاور:

دکتر زهرا عباسی دولت آبادی

استاد مشاور آمار:

دکتر انوشیروان کاظم نژاد

چکیده:

بررسی تأثیر مداخله حمایتی هنگام انتقال برنامه ریزی نشده بیمار از بخش‌های عمومی به بخش‌های مراقبت ویژه بر اضطراب و میزان تاب آوری عضو خانواده

زمینه: هنگامی که بیماری با شرایط نسبتاً پایدار وارد بیمارستان و بستری می‌شود و تغییر ناگهانی در وضعیت بالینی، بیمار را کاندید انتقال به بخش ویژه می‌کند، خانواده آمادگی چنین شرایطی را نداشته و لذا پذیرش این موضوع نیز برایشان سخت تر است. این موقعیت بحرانی برای خانواده بیمار پر استرس و همراه با تجربه اضطراب است. مطالعه حاضر با هدف بررسی تأثیر مداخله حمایتی هنگام انتقال برنامه ریزی نشده بیمار از بخش‌های عمومی به بخش‌های مراقبت ویژه بر اضطراب و میزان تاب آوری عضو خانواده طراحی و انجام شد.

روش کار: این پژوهش، یک کارآزمایی بالینی دو گروهی بود که بر روی ۶۲ عضو خانواده بیماران که واجد معیارهای ورود به مطالعه بودند، انجام شد. نمونه‌ها بطور تصادفی به دو گروه ۳۱ نفره کنترل و مداخله تقسیم شدند. گروه کنترل اقدامات معمول انتقال بیمار به بخش ویژه و گروه مداخله علاوه بر اقدامات معمول، مداخله حمایتی را هم دریافت کردند. هر دو گروه پرسشنامه اضطراب اشیپیل برگر را قبل از انتقال بیمار، ۲ ساعت و ۷۲ ساعت بعد از انتقال بیمار و پرسشنامه تاب آوری را قبل و ۷۲ ساعت بعد از انتقال بیمار تکمیل کردند. همچنین علائم حیاتی عضو خانواده، قبل از انتقال بیمار، ۲ و ۷۲ ساعت بعد از انتقال بیمار نیز اندازه‌گیری شد. داده‌ها با استفاده از نسخه ۲۵ نرم افزار SPSS و با آزمون‌های کای دو، فیشر و تی مستقل تحلیل شد.

یافته‌ها: بر اساس یافته‌های پژوهش، بین دو گروه کنترل و مداخله از نظر مشخصات دموگرافیک و نمره اضطراب آشکار اشیپیل برگر اختلاف آماری معناداری وجود نداشت. مقایسه نمره اضطراب اشیپیل برگر نشان داد میانگین نمره اضطراب اعضاء خانواده بیمارانی که به صورت برنامه ریزی نشده به بخش ویژه منتقل شده اند ۲ و ۷۲ ساعت بعد از انتقال بیمار در دو گروه اختلاف آماری معناداری داشته است (P به ترتیب 0.048 و $<0/001$) و بنابر این اضطراب در گروه مداخله کاهش معناداری نشان داده است. در مورد علائم فیزیولوژیک اضطراب، تعداد تنفس عضو خانواده بیماران ۷۲ ساعت بعد از انتقال بیمار در دو گروه تفاوت آماری معنادار داشته است ($P = 0.023$). تعداد نبض عضو خانواده بیماران قبل، ۲ ساعت و ۷۲ ساعت بعد از انتقال بیماران به بخش ویژه در دو گروه مداخله و کنترل تفاوت آماری معناداری با هم نداشتند (P به ترتیب 0.721 و 0.084 و 0.144). میزان فشار خون سیستولیک و دیاستولیک عضو خانواده بیماران ۷۲ ساعت بعد از انتقال بیمار در دو گروه تفاوت آماری معنادار داشته است (P به ترتیب 0.015 و 0.002). بنابراین نتایج نشان می‌دهد که مداخله حمایتی بر روی تعداد نبض موثر نبوده ولی بر روی تعداد تنفس و فشار خون سیستولیک و دیاستولیک بعد از ۷۲ ساعت مداخله موثر بوده است. بین دو گروه کنترل و مداخله قبل از انتقال بیمار از نظر میانگین تاب آوری عضو خانواده اختلاف آماری معناداری وجود داشته ($P = 0.042$) و ۷۲ ساعت بعد از انتقال بیمار بین دو گروه اختلاف آماری معناداری وجود ندارد. ($P = 0.349$) ولی بررسی تغییرات تاب آوری با آزمون مستقل تی نشان می‌دهد که تغییرات در گروه مداخله و کنترل معنادار بوده است ($P < 0.001$).

نتیجه‌گیری: بر اساس یافته‌های این پژوهش، اجرای این برنامه کوتاه مدت حمایتی پرستاری بر کاهش اضطراب و افزایش تاب آوری اعضاء خانواده بیمارانی که به صورت برنامه ریزی نشده به بخش ویژه منتقل شده اند، موثر بوده اما رابطه معناداری بین سطح اضطراب و تاب آوری وجود نداشته است. همچنین این برنامه حمایتی روی تعداد تنفس و فشار خون به عنوان علائم فیزیولوژیک اضطراب موثر ولی بر روی تعداد نبض غیر موثر بوده است.

کلید واژه‌ها: مراقبت ویژه- انتقال برنامه ریزی نشده- اضطراب انتقال- تاب آوری- عضو خانواده

**Teheran University of Medical Sciences
School of Nursing and Midwifery**

Title:

**The effect of supportive intervention during unplanned transition
of the patient from the general ward to the intensive care unit on
anxiety and resilience of the family member.**

**A thesis submitted as partial fulfillment of the requirements for Master of Science
(MSc)**

**By:
Atefeh Asadi**

**Supervisor:
Dr. Masoumeh Zakerimoghadam**

**Advisore:
Dr. Zahra Abbasi Dolatabadi**

**Statics consultant:
Dr. Anooshirvan Kazemnezhad**

Abstract:

Background: When a patient enters a hospital with relatively stable conditions and a sudden change in clinical condition makes the patient a candidate for transfer to a special ward, the family is not prepared for such conditions and therefore it is more difficult for them to accept this issue. This critical situation for the patient's family is stressful and associated with the experience of anxiety. The present study was designed and conducted to investigate the effect of supportive intervention during unplanned patient transfer from general wards to intensive care units on anxiety and resilience of family members.

Methods: This study was a two-group clinical trial that was performed on 62 family members of patients who met the inclusion criteria. The samples were randomly divided into two groups of 31 controls and intervention. The control group received routine patient transfer measures to the intensive care unit and the intervention group received supportive intervention in addition to routine measures. Both groups completed the Spielberger Anxiety Questionnaire before patient transfer, 2 hours and 72 hours after patient transfer, and the Resilience Questionnaire before and 72 hours after patient transfer. Vital signs of the family member were also measured before the patient transfer, 2 and 72 hours after the patient transfer. Data were analyzed using SPSS software version 25 and Chi-square, Fisher and independent t-tests.

Results: Based on the findings of the study, there was no statistically significant difference between the control and intervention groups in terms of demographic characteristics and Spielberger's apparent anxiety score. Comparison of Spielberger anxiety score showed that the mean anxiety score of family members of patients who were transferred to the intensive care unit 2 and 72 hours after patient transfer was statistically significant in the two groups ($P = 0.048$ and <0.001 , respectively). Therefore, anxiety in the intervention group showed a significant decrease. Regarding the physiological symptoms of anxiety, the number of breaths of patients's family 72 hours after patient transfer was statistically significant in the two groups. ($P = 0.023$) The number of organ pulses. The families of patients before, 2 hours and 72 hours after transfer to the intensive care unit in the intervention and control groups were not significantly different ($P = 0.721$ and 0.084 , respectively) (0.144 systolic and diastolic blood pressure of 72 hours After patient transfer, there was a statistically significant difference between the two groups ($P = 0.015$ and 0.002 , respectively). Therefore, the results show that supportive intervention was not effective on pulse rate but on respiratory rate and systolic and diastolic blood pressure after 72 hours. The intervention was effective between the two control groups and the intervention before transferring the patient from There was a statistically significant difference between the mean resilience of the family member ($P = 0.042$) and 72 hours after patient transfer there was no statistically significant difference between the two groups. ($P = 0.349$) However, the study of resilience changes with independent t-test showed that the changes in the intervention and control groups were significant ($P < 0.001$).

Conclusion: Based on the findings of this study, the implementation of this short-term nursing support program was effective in reducing anxiety and increasing resilience of family members of patients who were transferred to the intensive care unit unplanned, but there was a significant

relationship between anxiety and resilience. There was no avarice. Also, this support program has been effective on respiratory rate and blood pressure as physiological symptoms of anxiety but ineffective on pulse rate.

Keywords: Intensive Care - Unplanned Transfer - Transmission Anxiety - Resilience - Family Member